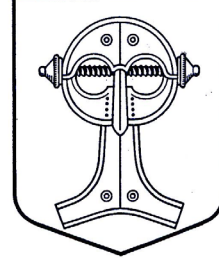

Keipenes Vēstnesis

Keipenes pagasta mēnešraksts

Nr.255/12 2013. gada 27. decembris

Laiks skrien vēja spārniem

Nepaspēj ne attapties, kad Ziemassvētki un jauns gads ir klāt.

Ziemassvētkus gaidot, vēlu katram no Jums pārdomāt savu dzīvi - vai esat pateikuši labu un mierinošu vārdu visiem, kuri to ļoti gaidīja, vai esat no sirds piedevuši visus aizvainojumus un samīļojuši savus tuvos un mīļos?!

Jaunajā gadā vēlu visiem keipeniešiem un laikraksta lasītājiem stipru veselību pašiem un ģimenes locekļiem, tīkamu darbu iztikai un prieku dzīvot šo ne tik vieglo cilvēka zemes dzīvi! Lai piepildās Jūsu ilgi izsapņotie sapņi un uzsmaida veiksmē!

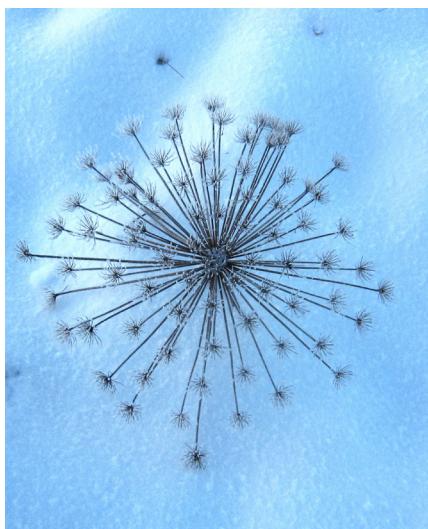
Uzsmaidīsim jebkuram pretimnācējam, lai cik grūti nejostos tobrīd mēs paši! Dāvāsim prieku citiem un tad arī saņemsim to pretī!

Lai Dieva svētība Jūsu sirdīs un mājās!

Keipenes pagasta pārvaldes vadītājs **Vilnis Sirsonis**

Lai cerības nepieviļ – piepildās!

Mēs katrs esam aizņēmti ikdienas steigā, bet tieši Ziemassvētku laikā apstājamies un atskatāmies uz to, kas ir bijis. Tas ir pārdomu laiks... pārdomu laiks par paveikto, piedzīvoto un izjusto, par atbalstu no sev mīļiem cilvēkiem un to, ko spējam citiem dot. Un pat tad, ja tas ir tikai smaids, dziesma vai labs vārds – tas spēj pateikt tik daudz. Un varbūt tieši tas ir īstais Ziemassvētku brīnums – sirds siltums, ko rada patiesi smaids, īstajā brīdī pateikts labs vārds vai izdarīts labs darbs.

Lai Ziemassvētkos katru māju piepilda piparkūku un sveču smarža, lai apkārt ir mīļi cilvēki un neviens nejūtas vientuļš!

Jaunajā gadā - piepildīt iecerēto, nepazaudēt iegūto, atrast meklēto!

Keipenes vispārējās pirmskolas izglītības iestādes “Saulīte” vadītāja **Tamāra Briede**

Vai mēs dzīvojam vienā valstī?

Tūlīt, tūlīt būs klāt 31. decembris, kad gadu mījā Latvijas Ministru prezidents un Valsts prezidents teiks Jaungada uzrunu tautai. Parasti šīs uzrunas ir optimisma pilnas un tajās tiek pieminēti gada sasniegumi. Brīžiem gan, klausoties šīs uzrunas, ienāk prātā doma, vai mēs visi dzīvojam vienā valstī, jo tos labumus un gada sasniegumus vismaz laukos, tai skaitā Keipenē, nemanām.

Dzīvē vienmēr jābūt optimistam, bet tas nenozīmē, ka jāmelo sev un pasaulei, ka viss ir labi, kaut arī tā nav. Kāds optimisms var pārņemt, ka Keipenē šogad piedzimis tikai viens bērniņš? Un kam gan bērniņi dzims, ja laukos gados jaunu cilvēku ir ļoti maz – vai nu viņi ir pārcēlušies dzīvot uz pilsētu vai aizbraukuši uz ārzemēm. Neko diemžēl jauniešiem Keipenē piedāvāt nevaram – ne dzīvokļus, ne darbu. Un, ja nedzimst bērni un Latvija paliek arvien tukšāka, par kādu nākotni var runāt, par ko sevi pašslavināt?

Visvairāk man un droši vien arī daudziem citiem mūsdienās pietrūkst sirdsmiera. Mēs nevaram aiziet gulēt ar labām, mierīgām domām, ar ticību un pārliecību, ka nākamā diena būs skaista, nesteidzīga un labvēlīga mums. Mēs baidāmies – baidāmies par to, ka tūlīt paziņos atkal par kādu krīzi, ka mēs varam palikt bez darba un par daudzām citām lietām. Un mūsu ikdienā ir tik daudz negāciju, kas šīs bailes un nedrošību tikai palielina.

Turpinājums 2.lpp.

Turpinājums no

Tāpēc jaunajā gadā es visiem vispirms novēlu sirdsmieru. Ja sirdī būs miers, tad domas būs gaišas un mūsos dzīvos ticība un cerība, un mīlestība. Ja sirdī būs miers, mēs būsim veseli, jo nekas vairāk negrauj veselību kā nemitīgs stress un negācijas. Ja sirdī būs miers, mēs būsim laimīgi un sveiksim katru jaunu dienu ar smaidu un labu noskaņojumu.

Vēl gribu novēlēt, lai jaunajā gadā visiem, kuri grib un var strādāt, būtu darbs un par šo darbu

saņemtu atalgojumu, kas ļauj dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi, nevis tikai vilkt dzīvību! Ceru, ka jēdziens „minimālā alga” kādreiz pazudīs no mūsu apziņas kā atmiņas par pārtikas taloniem.

Vai labie vēlējumi piepildīsies? Nezinu. Tomēr ceru uz gaišo debesmalu, kas aiz tumsas. Un atceros, ka „vienmēr, pat kailsala naktīs kāda balta sniegoga zied...” (S. Kaldupe)

„Ķeipenes Vētsneša” redaktore
Baiba Mietule

Kas jauns Ķeipenes komunikācijas centrā?

Beidzamajā laikā pagasta avīzē nav nekādas informācijas par to, kas notiek Ķeipenes komunikācijas centrā. Tāpēc gada nogalē lūdzu komunikācijas centra vadītāju Veltu Riekstiņu pastāstīt, kā pagājis gads, kas jauns komunikācijas centrā.

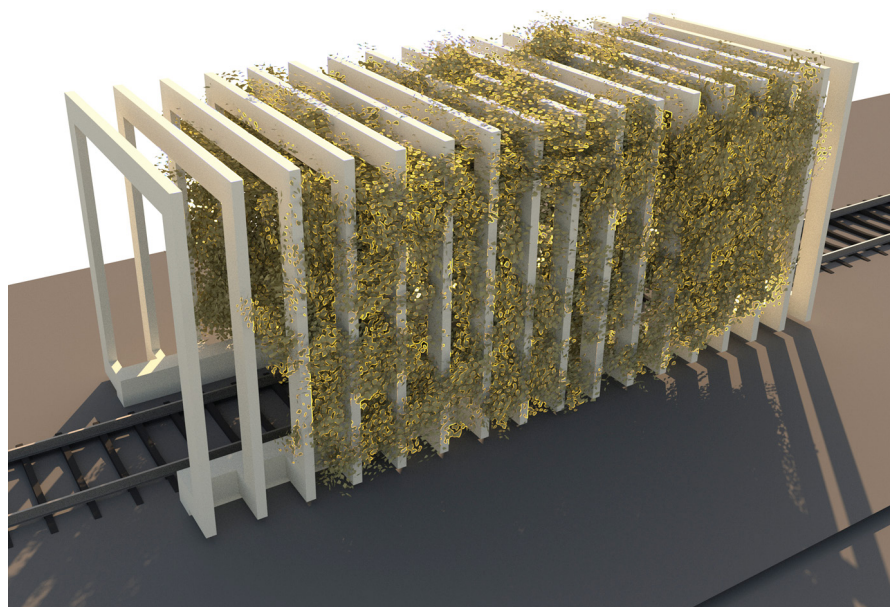
Velta Riekstiņa. - Darbs turpinās, uz Ķeipenes komunikācijas centru brauc ekskursanti. Ķeipenes kino muzejs ir iekļauts tūrisma firmas “Impro ceļojumi” vienā no maršrutiem “Ābolu pīrāgs, končas, suņu pajūgi, gatavs kino”. Domāju, kas tas ir rādītājs, ka Ķeipenes kino ekspozīcija, milžu galds un bāka ir interesanti ne tikai vietējiem iedzīvotājiem.

Ceru, ka tūristiem Ķeipenē būs vēl interesantāk, kad uz dzelzceļa sliedēm uzbūvēs kino tuneli.

Ideja par kino tuneli dzima kinoforumā “Arsenāls” tēva Augusta Sukuta un “Latvijas Neatkarīgās televīzijas” valdes priekšsēdētāja un kino producenta Andreja Ēķa galvās. Sākotnēji bija ideja kino tuneli uzbūvēt gan Ķeipenē, gan kinopilsētā Cinevillā, kas atrodas Slampes pagastā Tukuma novadā.

A. Sukuts pat A. Ēķim kāda kinofestivāla laikā uzdāvinājis sapiera lāpstīņu ar domu, ka idejas ne vien jārada, bet arī jārealizē un ka būs vien tunelis jārok. Taču beigās kino tunelis taps tikai Ķeipenē uz dzelzceļa sliežu posma, kas vēl ir saglabājies pie Ķeipenes dzelzceļa stacijas.

Šoruden jau ir ielieti pamati, bet nākamā gada pavasarī tiks veidotas tuneļa konstrukcijas.

Tāds izskatīsies kino tunelis Ķeipenē.

Tas nebūs tunelis tradicionālajā izpratnē. Tunelis tiks veidots arkveidīgs no kinofilmu kadru gabaliņiem - kinokadri būs salikti rāmīšos un sakārtoti viens aiz otra.

Kino tuneli bez atlīdzības projektējis arhitektu birojs “Sīlis, Zābers un Kļava”.

Naudas jautājuma atrisināšanu (sponsoru meklēšanu) uzņēmies pats A. Sukuts, kas jau vairākus gadus dzīvo Spānijā, Valensijā.

Pagasta pārvalde šajā procesā iesaistījusies kā dokumentācijas kārtotāja.

Ceru, ka viss, kā plānots, arī

Tuneļa arkas tiks veidotas no rāmīšiem ar kinofilmu kadriem.

Istenosies, un Ķeipene ar katru gadu tūristiem kļūst arvien interesantāka.

Žēl tikai, ka tūristiem jābrauc garām Ķeipenes centra vizītkartei - *Krustiņu* graustam. Tas sabojā visu pirmo pozitīvo iespaidu par Ķeipeni.-

V. Riekstiņu iztaujāja **B. Mietule**

Dzimuši decembrī - vilku mēnesī

Decembrī dzimuši 82 ķeipenieši. Varbūt Jums būs interesanti uzzināt savu karmas horoskopu? Bet - neuztveriet to visu ar pārāk lielu nopietnību! **Strēlnieki (23.11. - 21.12.)**

Šajā dzīvē Strēlniekiem ir īpaši pārbaudījumi. Iepriekšējās dzīvēs Strēlnieki jau ir izgājuši caur uguni un ūdeni.

Šīs zīmes pārstāvji no dabas ir laimes luteklīši - viņiem viss padodas un vei-

cas - gan sportā, gan karjerā, gan arī finansiālā ziņā, tāpēc viņiem dzīvē jānodzīvo godīgi - bez viltus, neģēlībām un netīrām intrigām. Ja Strēlnieki tā nedzīvo, tad nākamajā dzīvē karma būs smaga.

Mežāži (22.12. - 22.01.)

Šajā dzīvē Mežāžiem jāiemācās patiesa mīlestība pret savu otru pusīti un pret apkārtējiem cilvēkiem.

Tā kā iepriekšējā dzīvē, pateicoties savai milzu enerģijai un prāta spējam, šīs zodiaka zīmes pārstāvji manipulēja, ar ko vien gribēja, šajā dzīvē viņiem jāsaprot, ka jātbild par saviem darbiem, vārdiem un par tuviem cilvēkiem. Karmiskā savu pagātnes un tagadnes kļūdu labošana Mežāžiem iesākas 30 līdz 35 gadu vecumā, kad viņiem jāuzrāda izturība, gribasspēks un apņēmība.

Grumbas ir pieredzes gravējums

Vecā gada beigās – pašā tumšākajā laikā, kad esam piesaistīti telpām un mums sanāk mazāk fizisko aktivitāšu, vairāk varam nodarbināt savu prātu, pakavēties pārdomās un atmiņās. Gada nogale – tas vienmēr ir pārdomu brīdis.

Kamēr esam jauni, dzīve līdzinās skrējienam – dienas gāžas virsū kā krāsaini ūdenskritumi, prasot no mums tik daudz, ka brīžiem jūties kā citrons, no kura izspiesta pēdējā sulas pile. Tikai tad, kad klāt vecums, beidzot var apstāties un paskatīties visapkārt, izvērtēt, izprast sevi un dzīvi filozofiskā mierā – bez steigas, kas rada paviršību, un apcerīgās pārdomās, nemelējot un neliekuļojot ne sev, ne pasaulei.

2013. gada nogalē – cienījamus dzīves gadu skaitļus sasniegušo ķeipeniešu – decembra jubilāru- pārdomas par dzīvi un par tās sniegtajām balvām. Žēl tikai, ka decembra jubilāres bija tik paškritiskas un neļāva sevi iemūžināt fotogrāfijā, satraukušās par laika iezīmētajām līnijām un mežģinēm sejā. Manuprāt, lieki, jo „vecumam nav vajadzīga plastiskā operācija - tam ir jāiemāca pasaule apbrīnot grumbas kā pieredzes gravējumus un noteiktas rakstura līnijas.” (K.Dejs)

Herta Jučinska. – Man decembrī paliek 90 gadi, un arī šajā vecumā cenšos palikt optimiste. Vēl pirms pāris gadiem man nebija ģimenes ārsta, tagad gan ir, jo nācās iet pie ārsta izskalot ausis. Mājās vien nesēžu – eju gan uz veikalu, gan uz pagastu samaksāt komunālos maksājumus, gan aizeju uz Dzelzceļa māju pēc piena. Man nekur nav jāsteidzas. Nesu piena burku, apstājos, atpūšos un turpinu ceļu. Šogad devos garākā pastaigā uz Ērgļu pusi. Aizgāju līdz vecajai skolai, līdz Jurakalnam – nekad tur nebiju bijusi. Priecājos par skaistajām ainavām, ko ieraudzīju šajā

pastaigā.

Ķeipene patiešām ir skaista vieta, un es nemaz nenožēloju, ka liktenis mani atveda uz šejieni. Nākamajā vasarā būs 10 gadi, kopš es dzīvoju Ķeipenē.

Pirms nokļūšanas Ķeipenē par tādu vietu nebiju dzirdējusi, jo esmu

to nopirkt. Savu lēmumu nenožēloju, dzīvoju te kā dieva ausī – klusi, mierīgi, apkārtnē skaista, gaiss tīrs. Kaimiņi arī labi - atsaucīgi un izpalīdzīgi.

Savas dienas aizpildu ar lasīšanu. Lasu gan žurnālus, gan arī grāmatas. Garlaicīgi man nav.

Herta Jučinska, 90 gadus sasniedzot, vēl dodas garākās pastaigās, ir optimisma pilna un daudz lasa.

rīdzinieci no dzimšanas. Brīvība Latvijā atnāca ar dažādām pārmaiņām, kas radikāli mainīja cilvēku dzīves. Arī manējo. 50 gadus dzīvoju denacionalizētā mājā, kuru atguva tās īpašnieks. Šis īpašnieks vienā dienā uzteica visiem mājā dzīvojošajiem īrniekiem dzīvokļus. Mums izmaksāja kompensācijas, bet par izmaksāto kompensācijas naudu Rīgā dzīvokli nopirkt nevarēja. Māklis ieteica ņemt kredītu bankā, bet kur nu vairs manā vecumā kredīts? Tad māklis piedāvāja man dzīvokli Ķeipenē, un es nolēmu

Kādreiz gāju Ķeipenē uz pensionāru Ziemassvētku pasākumiem, tagad vairs neeju, kaut arī kaimiņi šogad aicināja līdzī. Man šajos pasākumos nepatīk lielais troksnis un skaļums – vecam cilvēkam tāds skaļums nav tīkams.

Latvijas notikumus nespēju uztvert filozofiskā mierā, par daudz ko krenķējos. Šajos laikos ir tik daudz neēdētību un necilvēcības. Vai tas ir cilvēcīgi, ka vienkārši izmet no dzīvokļiem kā mani no dzīvokļa, kurā nodzīvoti 50 gadi?

Turpinājums 4. lpp.

Turpinājums no 3. lpp.

Milzīga kļūda ir rūpniecības iznīcināšana Latvijā. Agrāk Rīgā bija tik daudz rūpnīcu, un pie katras rūpnīcas vienmēr bija darba sludinājumi. Tagad

Anna Pleča. – Es bez apdomāšanās varu pateikt, kas man ir dzīves lielākā dāvana, - tie ir mani seši mazbērni un mazmazdēliņš Aksels. Un, protams, arī mani abi bērni. Man bērni vēlu nāca, domāju, ka vispār pie bērniem netikšu. Bet, redz, ir man gan bērni, gan mazbērni, un nu jau arī mazmazdēliņš sagaidīts. Kur nu kāda vēl var laimīgāka būt kā es? Uz manu 85. dzimšanas dienu visi mani mīļie bija sabraukuši ciemos – biju tik priecīga un laimīga ar visiem kopā.

Mana dzīve ir bijusi skaista, jo man ir paveicies būt kopā ar labiem cilvēkiem – gan ar labiem kaimiņiem, gan kolosāliem darbabiedriem.

Kas mani jaunībā iepriecināja? Viss, jo jaunība pati ir prieks. Tagad, vecumā izvērtējot dzīvi, es prieku saskatu tajā, ka viss ir pārdzīvots un izdzīvots – gan labais, gan sliktais un visam dzīvē iziets cauri ar dziesmu. Prieks man arī par to, ka es 85 gados vēl kustos un tieku ar sevi galā, ka man savā labā nav jānokalpina ne bērni, ne mazbērni.

Mana ikdiena paiet vienkārši un mierīgi. Jaunībā cilvēkam patīk skaļums, vecumā klusums. Man tiešām tagad patīk miers un klusums, un šajā klusumā gremdēties pārdomās. Televizoru es neskatos, jo tas ir skaļš un mani kaitina nemitīgās reklāmas. Man kā otrs cilvēks, ar kuru parunāties, ir radio un no raidstacijām - „Radio 1”, kuru klausos cītīgi. Mani iecienītākie raidījumi ir „Krustpunkts”, ziņas, labprāt klausos arī radio teātri.

Klausoties ziņas, nevaru palikt vienaldzīga par to, ko dzirdu. Uzskatu, ka tas, kas risinās Latvijā, ir mūsu pašu vaina. Mēs neesam pietiekami izglītoti un gudri, tāpēc Latvijā ir tā, kā ir. Brīvību mēs ieguvām, bet izpratām brīvību pārāk burtiski, nepratām to pareizi izmantot.

Mani uztrauc ziņas par karadarbību pasaulē, par to pašu Sīriju, kur cilvēki krīt kā mušas. Esmu piedzīvojusi karu, zinu, ko tas nozīmē, tāpēc mani biedē

nav rūpnīcu, nav cilvēkiem darba.

Bet ko nu es tur izkreņķēšos. Saņemu pensiju un dzīvoju – izbaudu katru dienu, ko man liktenis dāvājis.

Anna Pleča ar savu mazmazdēliņu Akselu klēpī savā 85. dzimšanas dienā - smaidīga un laimīga.

karš.

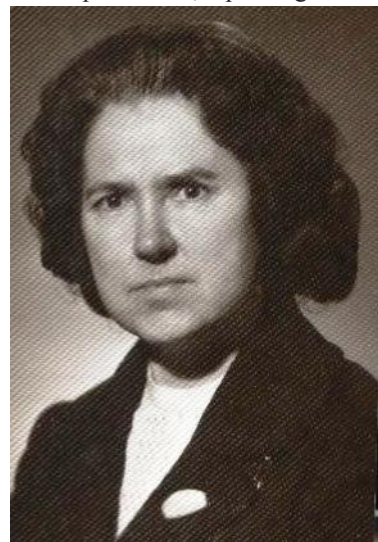
Kad neklausos radio, galvā nāk dažādas domas un pārdomas. Horoskopiem neticu, cilvēka dvēseles atdzimšanai arī nē. Kas tad ir cilvēka dvēsele? Tā ir iedomāta. Manā skatījumā dvēsele ir cilvēka sirdsapziņa, un tīra sirdsapziņa ir labākais pavadoņs dzīvē. Bet visiem cilvēkiem jau sirdsapziņas nav. Man ļoti nepatīk cilvēki, kas priecājas par otra nelaimi. Tiem vajadzētu ieklausīties latviešu sakāmvārdā, kas māca: „Labāk smejies par otra laimi, kā par otra nelaimi.”

Esmu ticīgs cilvēks, eju uz katoļu draudzes dievkalpojumiem, bet ar bībeli neaizraujos. Lasot bībeli, man ir sava loģika. Apšaubu dažas lietas, par kurām rakstīts bībelē. Piemēram, es neticu, ka cilvēks taisīts no māla. Tad jau nēģerim jābūt taisītam no dūņām.

Tā ir vecuma priekšrocība, kuras pietrūkst jaunībā, - laiks, ko tu vari veltīt sev un savām pārdomām. Es šo priekšrocību izmantoju un turpinu priecāties par skaisto dzīvi, kamēr man šī iespēja ir dota.

Alma Gailīte. – Man jau 85 gadi. Daudzus gadus esmu ieslogota istabā un pārvietojos ar grūtībām. Dēli parūpējušies par mani un ierīkojuši dzīvokli tureklus, pie kuriem man piekerties, lai varētu pa dzīvokli pārvietoties. Parunāt man grūti, runa slikta, un man žēl, ka nevaru uzsmaidīt saviem mazbērniem mīlu smaidu. Bet dzīvot var. Kad man vaicā, kā man iet, atbildu, ka labi nav, bet dzīvot var. Manī ir dzīvotgriba, nekad nesaku, ka gribas aiziet no šīs pasaules. Šovasar biju ļoti slima, bet kaut kā izķepurojos.

Vecums un slimības jāpieņem, nav ko tur žēloties. Kamēr bija jauna un stipra, dzīve bija citāda. Man Rīgā bija savs frizieris, savs skroderis un savs zobārsts. Patika labi ģērbties – drēbju man nebija daudz, bet labas, kvalitatīvas. Tā bija kādreiz, šodien es dzīvoju pavisam citu dzīvi. Gaušanās par dzīves sitieniem neko nespēs mainīt, tāpēc negaužos.

Alma Gailīte tajos gados, kad viņai Rīgā bija savs frizieris, skroderis un zobārsts.

Mana bagātība ir mani dēli Māris un Arnis. Arnis izmācījās par galdnieku, Māris par autoinženieri. Dēli uzņēmās visas rūpes par mani, kad es saslimu. Uz saviem dēliem vienmēr varu paļauties – viņi ir mans balsts un vienmēr rūpējas par mani. Arnis atbrauc no Rīgas ciemos – cep un vāra man visādus gardumus. Māris atkal sagādā man malku, ar ko piekurināt dzīvokli, kad aukstos rudeņos apkure vēl nav sākusies vai arī ziemas spelgonī dzīvoklī salstu. Dēli ir uzdāvinājuši man jaukus mazbērņus – divus mazdēlus un vienu mazmeitiņu.

Ikdienā man palīdz kaimiņiene Valda. Es pārsvarā sēžu pie loga – palasu kaut ko, pa logu pavēroju, kas notiek ārā, paskatos, kā putniņi rosās barotavā.

Paskatos arī televizoru, kaut arī dzirde man ir stipri pasliktinājusies pēc

kritiena. Tāda ir mana dzīve. Un es to pieņemu tādu, kā tā ir, bez gaušanās. -

Zenta Miķelsone. – Nekādas skaistas dzīves dāvanas neesmu saņēmusi. Stāsts par skaistajām dzīves dāvanām – tas nav par mani. Viena vien tā dzīvīte cilvēkam ir dota, un es pa šo dzīvīti kuļos visu mūžu. Smaga man ir dzīve bijusi, viss dzīves smagums jāceļ un jāvelk vienai pašai.

Piedzimu priekšlaicīgi – septiņos mēnešos – maziņa, sarkana. Tikko piedzimušu, mani satina segā un uzlika uz mūrīša bez cerībām, ka es izdzīvošu. Izdzīvot izdzīvoju, bet vēlāk 13 gadu vecumā saslimu ar smagu slimību, kuras sekas izjūtu visu mūžu. Agri zaudēju gan tēvu, gan māti - paliku bāreņos. Beigās dzīve mani iesēdināja

ratīnkrēslā un iespundēja četrās sienās, un tā jau gandrīz desmit gadus. Kas tur skaists, kādas tu dāvanas?

Nav jau mana dzīve bijusi viena vienīga melna nakts. Bija arī prieka brīži. Jutos gandarīta un laimīga, kad biju darbā un strādāju. Darbs man sniedza prieku. Arī tagad, kaut arī esmu ratiņos, ar ikdienas darbiem un mājas sakopšanu tieku galā pati. Kaimiņiene tikai atnes man no veikala produktus.

Šad tad vēl kaut ko uzšūju jaunu vai pielaboju veco apģērbu. Jaunībā un spēka gados biju pieprasīta šuvēja – šūt iemācījies pašmācības ceļā.

Jaunībā man patika ballēties. Kuram jaunam gan tas nepatīk? Labprāt gāju uz mežu sēņot un ogot – tā bija laba atpūta.

Par Latvijas šodien es varu teikt vienu – man riebjas, kas tagad notiek

Latvijā. Politikā muld cits par citu un viens otru noliek vai gluži otrādi – izceļ. Šlesers un visi pārējie politiķi – nepieminiet man viņus! Es nevaru

Zentai Miķelsonei dzīve bijusi smaga, vienai pašai nācies kulties pa dzīvi, kā pratusi. Šī fotogrāfija no tiem laikiem, kad viņa strādāja bērnudārzā.

vienaldzīgi noskatīties tajās nejēdzībās, ko gan politiķi, gan amatpersonas dara. Riebjas!

Tūlīt būs klāt Ziemassvētki. Dēls Tālis atnesīs man egles zaru, ko ielikt vāzē svētku noskaņai. Eglīti man nevajag, pietiek ar zaru. Vientuļi man paies svētki.

Sazvanīšos ar māsu Veltu, kura dzimusi Ziemassvētkos, paskatīšos, kā putniņi rosās pa barotavu. Varbūt mazmeitas atbrauks ciemos, jo Vecgada vakarā ir mana dzimšanas diena, kaut arī viņas ir ļoti aizņemtas

Ko vēlētos jaunajā gadā? Lai dēls Uldis, kas dzīvo kopā ar mani, kaut ko maina savā dzīvē, citādi man ar viņu vieni krenķi, un no viņa nav nekāda palīga. -

Vija Kalniņa. – Esmu dzimusi decembrī vilku mēnesī kaimiņu pagastā Taurupē. Taurupē aizritēja mana bērnība un skaistie jaunības gadi. Par dzīves lielāko dāvanu es uzskatu jaunības gadus, ko es pavadīju Taurupē. Biju saviem vecākiem vienīgā meita – mīlēta un lolota. Tad vēl nebiju precējusies un varēju dzīvot tikai sev un nodarboties ar to, kas man patīk. Manas dzīves lielā aizraušanās bija un arī tagad ir mūzika. Pārsvārā pašmācības ceļā iemācījos spēlēt akordeonu, muzicēju vietējā orķestrī, kur bez manis, akordeonistes, vēl spēlēja bundzinieks, trompetists un skanēja arī klavieres. Spēlējām, kur vien mūs aicināja, un tas bija tik skaisti.

Man nekas nebija par grūtu – strādāju pastā par pasta operatori, jo biju beigusi sakaru skolu Rīgā, bet brīvajā laikā aktīvi piedalījies pašdarbībā – piedalījos ne vien orķestrī, bet arī amatiertheātrī. Daudz braukāju ar riteni.

Atskatoties uz nodzīvotajiem dzīves gadiem, tagad esmu sapratusi, ka tieši Taurupes laiks ir manas dzīves laimīgākais laiks.

Kad sapazinots ar savu vīru Kasparu, pārcēlāties dzīvot uz Ķeipeni. Piedzima bērni, un man aizvien retāk iznāca paņemt rokās akordeonu un uzspēlēt. Atceros, ka tad, kad mani bērni sāka mācīties 1. klasē, paņēmu līdzīgu akordeonu uz skolu un uzspēlēju šim notikumam par godu. Uzstāties kopā ar orķestri vairs nesanāca – muzicēju tikai ģimenes godos un dažādos svētkos – Jāņos, piemēram.

Tagad diemžēl vairs akordeonu paspēlēt nevaru – nav spēka akordeonu noturēt un pavilkt plēšas, bez tam – man ir pasliktinājusies dzirde, bet es akordeonu spēlēju pēc dzirdes.

Taču mūzika un dziesmas man joprojām ir tuvas. Mana mīļākā dziesma, ko es savulaik spēlēju arī uz akordeona, ir R. Paula „Vēju stundā”. Kad pienāks mans aiziešanas brīdis, gribu, lai šo dziesma skan pie mana kapa. Vēl man sirdij tuvas ir arī „Tikai no tevis nav vēstules”, „Raudāja māte” un daudzas citas.

Ar vīru Kasparu kopā nodzīvoju 37 skaistus gadus. Vīra aiziešana mūžībā 62 gadu vecumā man bija liels un negaidīts trieciens, no kura atgūties man palīdzēja dēla Aivara rūpes, gādība un uzmanība. Cilvēkam nekad nevajag palikt vienam, vajag kādu, kas tevi sagaida mājās. Kaut

Turpinājums no 5.lpp.

vai tas būtu sunītis vai kaķītis. Man vientulību palīdzēja pārdzīvot ne tikai dēla rūpes, bet arī mans draugs sunītis. Diemžēl tagad sunīša vairs nav.

Šogad no centra daudzdzīvokļu mājas pārcēlos dzīvot pie dēla tepat, centrā. Man ir sava istabiņa, ne par ko nav pašai jāgādā un jā rūpējas. Dēls visu laiku mani lutina – gan man kādu kārumu atved, gan vienmēr pajautā, kā es jūtos, ko vēlos. Vedeļa arī man ir laba un gādīga, mazbērni mīļi un atsaucīgi. Te man ir pašai savs kaķis, ko man uzdāvināja, un vēl trīs citi kaķi, stārķis, par ko visi rūpējas. Esmu siltumā, aprūpēta un apmīlota. Neko labāku vecumdienās nevaru vēlēt. Protams, gribētos labāku veselību, bet vecums paliek vecums.

Kaut arī gadi man daudz, esmu tomēr optimiste un nekad nenolaižos – regulāri nokrāsoju matus, uzkrāsojos, uzpucojos. Uzskatu, ka sievietei jebkurā vecumā jāpievērš uzmanību savam izskatam un apģērbam, nedrīkst teikt: „Es jau esmu veca, un man neko vairs dzīvē nevajag!”

No rīta ilgi neguļu – jau septiņos noskatos pa televizoru pirmās ziņas. Tam, kas Latvijā notiek, sekoju līdzī un pārdzīvoju par visām negācijām,

kas valstī notiek. Mani kā pensionāri s a t r a u c v a l d ī b a s attieksme pret pensionāriem. Nu tas pats Dombrovskis ir apgalvojis, ka pensionāriem neko no valsts puses nevajag, ka viņiem visa gana. Nu kā tā var teikt valsts vadītājs! Vai viņš tiešām nezina, kā dzī-

vo pensionāri, cik mazas algas saņem liela daļa Latvijas iedzīvotāju?

Jaunumus – to, ko esmu izlasījusi vai redzējusi pa televizoru, apspriežu ar kaimiņiem vai arī māsīcu, kurām, tāpat kā man, ir daudz laika.

Gribētos aiziet ciemos, satikties ar draudzenēm, aiziet uz koncertu, bet nekur tālu netieku – neesmu vairs liela staigātāja. Tas, protams, apbēdina, bet situāciju jāpieņem tādu, kāda tā ir.

Vija Kalniņa spēlē akordeonu. Ir skaistais jaunības laiks.

Tāpēc saku – mans skaistākais dzīves laiks bija tad, kad varēju iet, skriet, braukt ar riteni, spēlēt akordeonu, būt aktīva, nevis sēdēt četrās sienās. Diemžēl tajā laikā es atgriezies vairs nevaru, vien kavēties atmiņās. Kā teikusi S. Kaldupe: „Labo atmiņu vienmēr vairāk nekā ļauno, un labās atmiņas ir spēka dzēriens.” Es dzeru šo spēka dzērienu, un tas man palīdz pārdzīvot vecumdienas.-

Silvija Augšpule. – Vissvarīgākais manā tagadējā dzīvē ir mani seši mazbērni. Tie ir mans dzīves prieks.

Dzīvē man ir visādi gājis – gan raibi, gan labi, gan slikti. Pēckara gadi bija pavisam bēdīgi.

Uzskatu, ka dzīvot tikai sev nav pareizi. Man dažreiz pazīstami cilvēki vaicā, kā es varu nelielā dzīvokļa šaurībā sadzīvot ar dēla ģimeni, kurā ir seši bērni. Vai tad man mieru un klusumu nevajagot? Tad es atbildu, ka es negribu dzīvot tikai sev, ka mani bērnu radītā kņada nevis nomāc, bet iepriecina. Ir tik jauki redzēt, kā mazbērni izaug, izdzīvot līdzī viņu priekus, pārdzīvot līdzī neveiksmēm, pastrīdēties, samīļoties.

Mūsu valstī par atbalstu cilvēkiem, tai skaitā ģimenēm ar bērniem, nedomā. Deputātus nevaru ciest – tie ir pēdējie blēži, kas domā tikai par sevi, nevis par valsti.

Uz savu septiņdesmito jubileju viesus neaicināju un balli nerīkoju. Manas mazākās mazmeitas gan sauca: „Ballīte būs! Ballīte būs!”

Un bija arī – ja nu ne ballīte tradicionālajā izpratnē, bet patīkams pārsteigums gan – mazbērni nāca rindā

mani sveikt, un katram dāvanu paka rokās, un šo rindu noslēdza vedekļa Inga ar puķēm. Tāds mirklis, kad tu sajūti mazbērnu mīlestību, liek aizmirst par visām dzīves nedienām un grūtībām.-

Silvija Augšpule jaunībā.

Decembra jubilāres iztaujāja **B. Mietule**

Ķeipenes pagasta pārvaldes lēmumu apskats

Ķeipenes pagasta pārvaldes vadītājs V. Sirsonis 2013. gada decembrī pieņēmis astoņus lēmumus:

4. decembrī lēmumu par nosaukuma “Bebriņi” piešķiršanu no nekustamā īpašuma “Vīrši” Ogres novada Ķeipenes pagastā atdalāmajai zemes vienībai;

9. decembrī lēmumu par dzīvojamās telpas īres līguma termiņa pagarināšanu uz vienu gadu ar īrnieci I. Bukšu;

9. decembrī lēmumu par dzīvojamās telpas īres līguma termiņa pagarināšanu uz vienu gadu ar īrnieci J. Sergejevu;

9. decembrī lēmumu par dzīvojamās telpas īres līguma termiņa pagarināšanu uz vienu gadu ar īrnieku A. Ozoliņu;

16. decembrī lēmumu par nosaukuma “Bebri” piešķiršanu no nekustamā īpašuma “Sauleskalns” Ogres novada Ķeipenes pagastā atdalāmajai zemes vienībai;

16. decembrī lēmumus par deklarētās dzīvesvietas ziņu anulēšanu trim Ķeipenes pagasta “Zvaigznēs”-4 deklarētajām personām.

Apskatu sagatavoja **B. Mietule**

DARBA PIEDĀVĀJUMS

Ķeipenes pagasta pārvalde aicina pieteikties saniehnīķi darbam komunālajā daļā. Vēlamas saniehnīķa darba pamatzināšanas, vēlme strādāt un iemācīties to, kas vēl nav apgūts.

Darba alga pirms nodokļu nomaksas 384 eiro (Ls 270,00).

Iesniegumu par pieņemšanu darbā iesniegt Ķeipenes pagasta pārvaldē līdz 2014. gada 15. janvārim. Informācija, zvanot uz tālr.Nr.65020822 vai 26425498.

Līdzjūtības

*Aiziet var, bet ne mūžam tik tālu,
Lai caur puteņu vāliem
Neskanētu atmiņu balss.*

Dalām sāpju smagumu ar
Astrīdu, brāli smilšu kalniņā
pavadot.

Ķeipenes pensionāru biedrība
„Avotkreses”

*Šajā vietā gan zeme, gan debesis
Ieliek rokās mūžībai tevi,
Tikai atmiņas atstājot dzīvajiem
Par labo un skaisto, ko devi.*

Dalām sāpju smagumu ar
Astrīdu Zepu, brāli zaudējot.

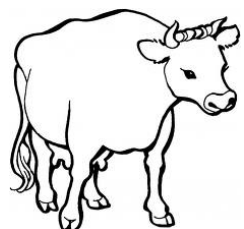
Vizbuļu iedzīvotāji

Ko par Ķeipeni un ķeipeniešiem sen atpakaļ rakstīja ārzemju presē

No laikraksta “Brīvība” 01.10.1979.
8. numura.

Lauku darbos

- Ogres rajonā Ķeipenes padomju saimniecībā viss ejot galīgi šķērsām, par to sašutuši daudzi uz turieni nosūtīti talcinieki. Speciālistu darbs tur galīgi chaotisks, to rādot rezultāti slaukšanā: pērn vidējais izslaukums no govīm - 1917 kg. Par 677 kg mazāk nekā 1977. gadā. Šogad līdz 1. augustam izslaukti 999 kg piena. Par 290 kg mazāk nekā pērn. Tas pats ar nobarojamiem jaunlopiem, bet: “...ne labs veterinārs, ne zootehniķis neko neiespēj, ja nav ko lopiem likt priekšā.” Konstatējums, gandrīz vai domu grauds, īsi un kodolīgi rāda pretrunas marksistiski-ļeņinskajā teorijā un govīm ikdienā: ja nav ko dot iekšā, nekas nenāk ārā, skaiti pātarus, cik gribi, vai pie purna, vai pie astes. Atbraukušajiem talciniekiem iedoti nederīgi traktori, remontu veikuši pašu spēkiem, bet grūti gājīs: “Skrūves un uzgriežņi bija jāmeklē lūžņos.” Nav bijis neviena, kas ko palīdz vai ierāda: “Vienīgo brigadieru tīrumā redzēju b. Kumeliņu. Pēc tam strādāju otrajā brigādē (brigadiere b. Melne), kuru ne reizi netiku redzējis, vienīgi vizinoties kopā ar mehāniķi.” Ievērtības cienīgs ir sekojošais citāts: “Mēs, talcinieki, strādājām no 8 līdz 21, turpretī vietējie strādnieki ... darbu beidza 15-16, ja nebija par daudz uzņēmuši uz krūts jau agrāk. Darba organizācija zem katras kritikas.” No 8 līdz 21, tas iznāk 13 stundas! Pat atskaitot pārtraukumus

ēdienreizēm, jājautā - vai bija vērts dzīties pēc “attīstīta sociālisma laikmeta”, kas taču esot jau sasniegts? -

No “Londonas Avīzes” 11.07.1975.
1484. numura.

«Mierīga līdzās pastāvēšana» lauku klubos

“Cīņa” raksta par lauku klubu «moderno sarīkojumu veidu», kā piemēram, Madlienā, Ķeipenē un citur. Proti: «Mazs projektora stariņš kā izstiepta veļas aukla atspīd no viena zāles stūra uz otru. Kaut kur skatuves dziļumā kabatas lukturīša gaismā mūzicē kapele.

Kad acs aprod ar tumsu, sākam izšķirt masu, kurā ir arī atsevišķi bārdaiņi. Piespiežamies stūrī pie sienas, lai aiz pārskatīšanās mūs nesabradā. Ja nu vēl varētu atšķirt meitieti no puisieša! Rokas nogrābstās gar krūtīm. .. Ejam! — balss nošņāc pie auss, un nosmird pēc pelnu trauka un šņabja. Izrādās, ka tā bija sieviete, vismaz kādreiz.

Liesmo kaislības. Cigaretēs mirdz kā jāntārpiņi. Nav vajadzīgs ne tīrs krekls, ne tīras rokas, par korpēm nemaz nerunājam.

Jāpiezīmē, ka šis raksts “Cīņā” nav feļetons, tā ir tikai komunistiskās morāles «mierīga līdzās pastāvēšana» ar mežonīgajiem rietumiem.

No laikraksta “Laiks” 29.10.1958.
87. numura

— VAI LAI DEDZINA SKALUS?

Tā jautā Kastrānes ciema tautas nama vadītājs V. Reinsons. Skali, kā senos laikos, būšot jādedzina, ja kastrānieši negribēšot iet gulēt līdz ar tumsas iestāšanos. Petrolejas vietējā veikalā „nav no agra pavasara.” Veikalvedis Strazdiņš tikai solot — gaidiet, pagaidīsim. Turpretī Suntažos un Ķeipenē, kur elektrība, petroleja dabūjama, un kastrāniešiem jāmēro 9 līdz 10 km garais ceļš uz šiem veikalniem. Pašu kastrāniešu veikals pie tam

No laikraksta “Laiks” 09.09.1961. 72. numura.

- Atrazdamies pašā Rīgas-Ērgļu lielceļa malā, Ķeipenes ciema veikals pievilina pat izvēlīgus pilsētniekus, kas lielajā preču klāstā cer atrast kaut ko sevišķu. Apēķins te vienkāršs: vai gan laucinieks prātīs novērtēt smalko veļu, modernos džemperus, smailos papēžus? Taču iedomājieties: viņš to prot! Vecmodīga, rupji darināta jaka laukos gulī tāpat plauktos kā Rīgā. Ķeipenes veikals liels un preču līdz pat griestiem, taču vēl pārāk daudz arī dažādu „ne.” Motociklets - tas lauciniekam ir tikpat kā kājas. Rīgā tos vairs nepagūst izpirkt, taču Ķeipenes veikals gada laikā saņēma tikai desmit motocikletus! Bet gribētāju ir desmitreiz desmit. Par bērniem maz domāts (to gan var sacīt par daudziem lauku veikalniem). Nav sezonai atbilstošu virsdrēbju, veļas, trikotāžas. Un tad vēl tīrā bēda ar sīkumiem: Jau ilgāk nekā pusgadu veikalam neatsūtīt dakšiņas un nažus, dziļos šķīvjus, baltās spiedpodziņas. Par šiem priekšmetiem parasti daudz nedomājam; bet pamēģiniet iztikt bez naža vai spiedpogas! Ķeipenietēm gribo negribo jāpošas tāli ceļi — uz Rīgu. Viņām pat prātā neienāk, ka netālos kaimiņos - Taurupē - šī deficīta prece dabūjama neierobežotos daudzumos.

bieži slēgts un pie tā stāv gara rinda, jo veikalvedis aizgājis pie kaimiņiem zvanīt pa telefonu, lai nodotu ziņas vai arī saņemtu norādījumus no rajona patērētāju biedrības. Veikals atrodas no sakaru nodaļas tikai 1,5 km. Vienkārša lieta — domā Reinsons — būtu ierīkot telefonu veikalā, tad kolchozniekiem nevajadzētu kavēt dārgās stundas. Bet tas, acīm redzot, nav ielānots...

Tikai mirkli prieku pieturēju,
lai vētrām līdzī neaizskrien.
Tad atkal palaidu, lai brīvi klejo,
Vēl meža takas kopā jāizbrien.
Vēl jāizdejo krāšņās lapu dejas,
Vēl jāsadzird, kā vēji smies,
kad cauri kailiem koku zariem,
neviens netraucēti, draiski skries.
Vēl jāsaņūst, kā sniega pārslas
tik maigi manus vaigus skars.
Prieks vajadzīgs,
bez prieka nevar
ne zelt, ne ziedēt
dzīves dārz.

Silti sveicieni jubilejās visiem,
visiem ķeipeniešiem, kas dzimuši
decembrī! Izbaudīt patiesu prieku,
nepalaist garām savu laimīti un
lai nedienas un likstas met Jums
līkumu!

Bet gadi tā steidzas,
Tā steidzas aiz kalna,
Garām birzīm ar pūpola zaru,
Pāri laukam, kas rudenī arts,
Bet paliek ik solī,
Iegrimst ik pēdā

Cilvēka mūža veikums un darbs.

Sirsniņi sveicieni ķeipeniešiem:

Annai Plečai 85. jubilejā
(2. decembrī),

Vijai Kalniņai 75. jubilejā
(8. decembrī),

Silvijai Augšpulei 70. jubilejā
(9. decembrī),

Jānim Svencim 80. jubilejā
(14. decembrī),

Almai Gailītei 85. jubilejā
(21. decembrī),

Hertai Jučinskai 90. jubilejā
(29. decembrī),

Zentai Miķelsonei 80. jubilejā
(31. decembrī)!

Vēlam Jums visiem veselību un
optimismu, un vēl daudz baltu dzīves
dieniņu!

Divdesmit piecas vasaras,
Ziemas divdesmit piecas...
Vēl nav apnicis kopā,
Viens pie otra vēl tiecas.
Tu man nevari pazust –
zemeslode par mazu,
Gadi kā sarkanās lapas,
kā mirdzoši sniegi snigs,-
Mūsu mīlestībai ar mūžību
nepietiks.

Sveicam Sudrabkāzās **Intu**
un **Raimundu Drēviņus**, kuri
viens otram "jā" vārdu teica
pirms 25 gadiem - 1988. gada
30. decembrī - Ķeipenes pagasta
TDP valdē! Mīļuma, satiecības
un sapratnes pilnus turpmākos
kopdzīves gadus! **Draugi**

PASĀKUMI ĶEIPENES TAUTAS NAMĀ

Š.g.31.
decembrī
plkst.22.00
**Jaun-
gada nakts
pasākums.**

Pasākumā muzicēs
Santa un Kaspars Kasparsoni.
Ieejas maksa 3,00 latī.
Sīkāka informācija, zvanot
I. Daugavietei, tālr.26545470.

2014. gada 10.janvārī plkst.17.00

Jaungada egļīte

bērnu
pašdarbības
kolektīviem –

1.-4.klašu deju
kolektīvam
„Zeltupīte”, teātra
studijai „Ķepa” un pirmsskolas ve-
cuma bērnu deju pulciņam. Vieso-
sies Lauberes 1. – 4. klašu deju
kolektīvs.

2014. gada 11.janvārī plkst.20.00

Jaungada eglīte pieaugušo

pašdarbības
kolektīviem –
senioru deju
kolektīvam
„Veldze”, vidējās
paaudzes deju
kolektīvam „Dan-
dzis”, sieviešu vokālajam ansam-
blim „Sonore”, amatierteātrim
„Pūce” un vokāli instrumentālajam
ansamblim „Impro Band”.

2014. gada 19.janvārī plkst.16.00

Barikāžu atceres dienai veltīts

JAUNO TALANTU KONCERTS.

